

ZDARMA NA WWW.ALBATROS MEDIA.CZ
MP3

VČETNĚ
ZAJÍMAVOSTÍ
O ŽIVOTĚ
V KOREJI

Knihovník a malířka času

The Librarian and the Painter of Time

  A2/B1
DVOJJAZYČNÉ K-DRAMA

edika.

Knihovník a malířka času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Martina Šimůnková
Knihovník a malířka času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Knihovník a malířka času

The Librarian and the Painter of Time

Martina Šimůnková

edika.

Martina Šimůnková

Knihovník a malířka času

dvojazyčné k-drama pro začátečníky

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2025 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4.
Číslo publikace 46 227.

Autorka textu: Martina Šimůnková

Anglický překlad: Lukáš Cohorna

Ilustrace: Tereza Janýšková

Obálka: Petr Přenosil

Odovědná redaktorka: Michaela Tučková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

1. vydání

Nahrávka natočena v roce 2025 v Nahrávacím studiu George Lukase,
<https://www.georgelukas.cz>

Mluvčí: Anne Meredith Johnson

Audionahrávku ve formátu MP3, na které příběh vypráví rodilá mluvčí, naleznete na adrese www.albatrosmedia.cz, kde do vyhledávacího pole zadáte název této knihy, rozkliknete ji a nahrávky naleznete v sekci *Ke stažení*.

© Martina Šimůnková, 2025

Illustrations © Tereza Janýšková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-266-2124-9

ISBN e-knihy 978-80-266-2128-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

www.edika.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

info@albatrosmedia.cz

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.
Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

edika.

KNIHOVNÍK A MALÍŘKA ČASU

NARI, JULY 2025

🔊 01

I was standing in front of a café that looked strange in a small town. The outdoor seating had folding chairs, and the window was covered with posters from popular K-dramas. I looked up at the sign that said Secret Garden*. I didn't really like the name or the style of the café.

I took a deep breath. I wasn't here because of how the café looked. I had a different task – to find the owner and get what I came for.

Inside, the café was small. It looked like a room full of memories from famous TV stories. Right across from the door, there was a big poster of a man and a woman floating in the clouds.

"Hello, can I offer you something?" a man's voice said.

I turned towards the counter. A tall, handsome man was standing there. He could easily be on a poster like that. "I'm looking for the owner, Mr Song Dong," I said without greeting. His appearance surprised me.

"Well, you've found him, Miss Kim," he looked at me.

"You know who I am?" I asked.

He quietly poured me a glass of water, even though I didn't ask for it. He was calm and kind, which made me feel a bit nervous. Then he said, "It wasn't a hard guess. We talked on the phone. And not many strangers come here. It's a small town."

* Secret Garden is a very popular romantic Korean drama from 2010. It tells the story of two people who switch bodies.

NARI, ČERVENEC 2025

Stála jsem před kavárnou, která v malém městě působila zvláště. Venkovní sezení tvořila skládací křesla a výloha byla polepená plakáty z populárních k-dramat. Zvedla jsem hlavu k ceduli s nápisem *Secret Garden**. Ten název a styl kavárny se mně osobně moc nelíbily.

Zhluboka jsem se nadechla. Nebyla jsem tu kvůli vzhledu kavárny. Měla jsem jiný úkol – najít majitele a získat to, pro co jsem přijela.

Uvnitř byla kavárna malá. Připomínala pokoj plný vzpomínek na slavné televizní příběhy. Hned naproti vchodu visel velký plakát muže a ženy, kteří se vznášeli v oblacích.

„Dobrý den, můžu vám něco nabídnout?“ ozval se mužský hlas.

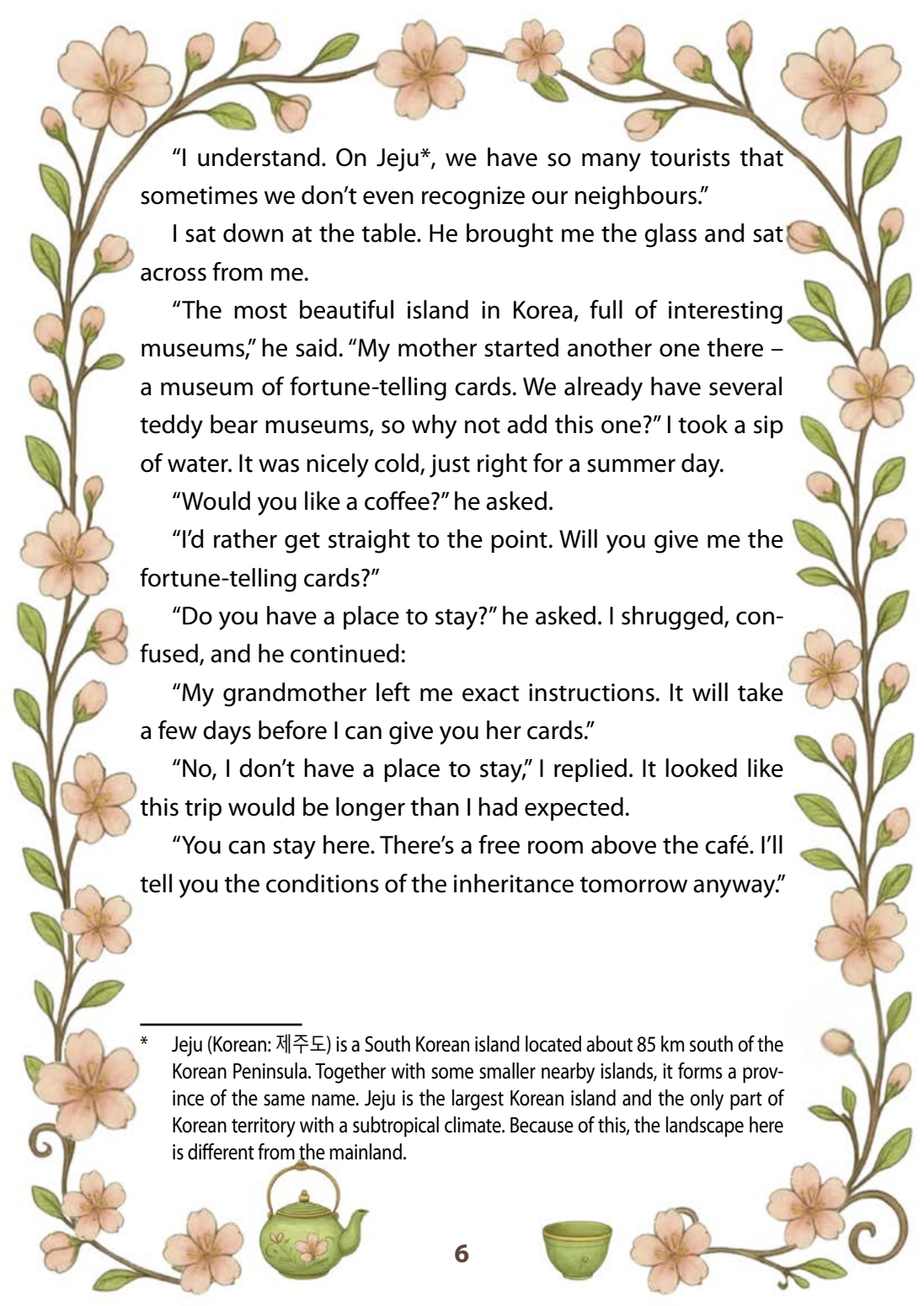
Otočila jsem se k pultu. Stál tam vysoký, pohledný muž. Klidně by mohl být na podobném plakátu. „Hledám majitele, pana Song Donga,“ řekla jsem bez pozdravu. Jeho vzhled mě překvapil.

„Tak jste ho našla, slečno Kimová,“ díval se na mě.

„Znáte mě?“ zeptala jsem se.

Mlčky mi nalil sklenici vody, o kterou jsem nepožádala. Byl klidný a milý, až jsem z toho byla nervózní. Pak odpověděl: „Nebyl to těžký odhad. Mluvili jsme spolu po telefonu. A sem moc cizích lidí nechodí. Je to malé město.“

* *Secret Garden* je velmi populární romantický korejský seriál z roku 2010, který vypráví o dvou lidech, kteří si vyměnili těla.

"I understand. On Jeju*, we have so many tourists that sometimes we don't even recognize our neighbours."

I sat down at the table. He brought me the glass and sat across from me.

"The most beautiful island in Korea, full of interesting museums," he said. "My mother started another one there – a museum of fortune-telling cards. We already have several teddy bear museums, so why not add this one?" I took a sip of water. It was nicely cold, just right for a summer day.

"Would you like a coffee?" he asked.

"I'd rather get straight to the point. Will you give me the fortune-telling cards?"

"Do you have a place to stay?" he asked. I shrugged, confused, and he continued:

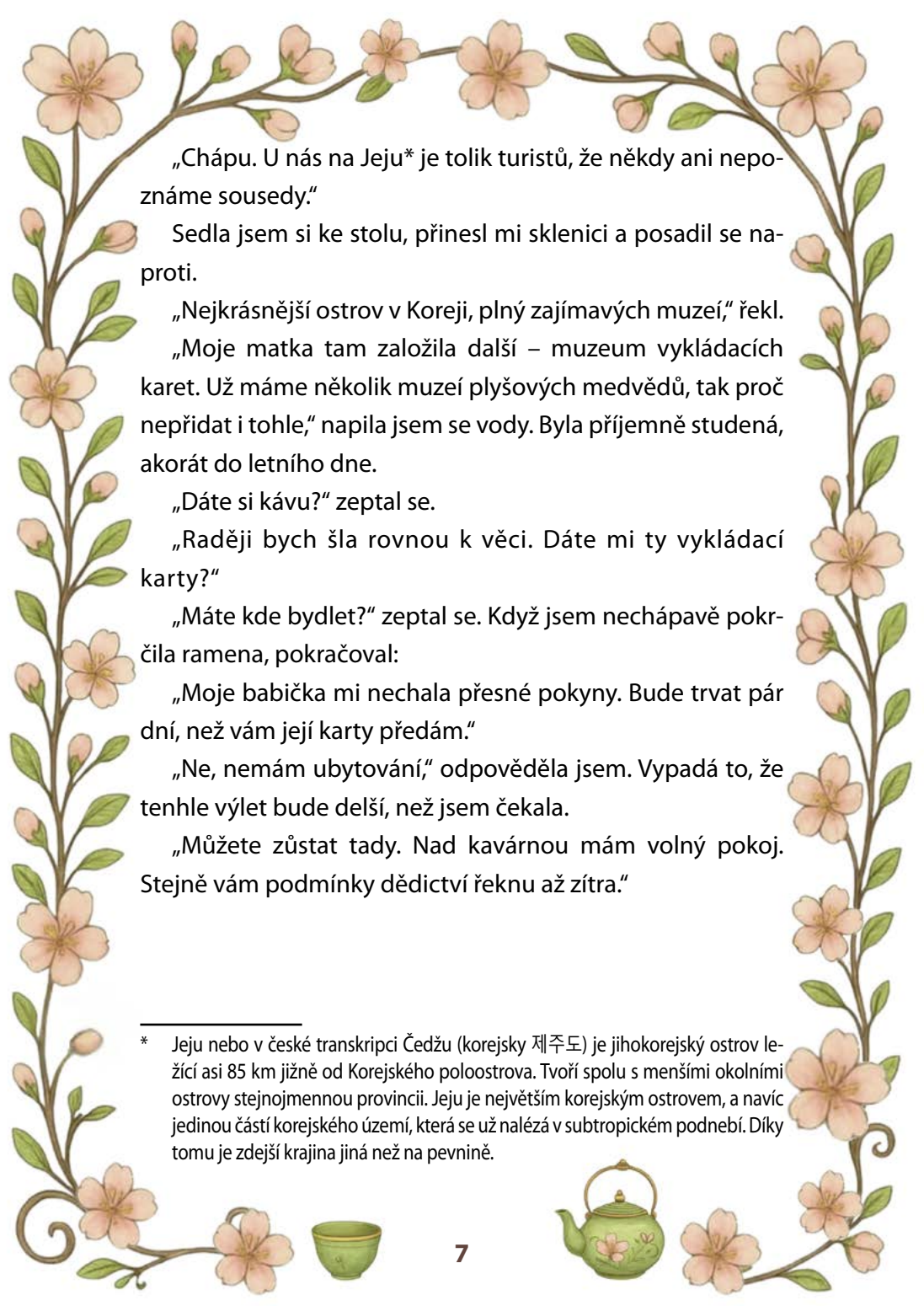
"My grandmother left me exact instructions. It will take a few days before I can give you her cards."

"No, I don't have a place to stay," I replied. It looked like this trip would be longer than I had expected.

"You can stay here. There's a free room above the café. I'll tell you the conditions of the inheritance tomorrow anyway."

* Jeju (Korean: 제주도) is a South Korean island located about 85 km south of the Korean Peninsula. Together with some smaller nearby islands, it forms a province of the same name. Jeju is the largest Korean island and the only part of Korean territory with a subtropical climate. Because of this, the landscape here is different from the mainland.

„Chápu. U nás na Jeju* je tolik turistů, že někdy ani nepoznáme sousedy.“

Sedla jsem si ke stolu, přinesl mi sklenici a posadil se naproti.

„Nejkrásnější ostrov v Koreji, plný zajímavých muzeí,“ řekl.

„Moje matka tam založila další – muzeum vykládacích karet. Už máme několik muzeí plyšových medvědů, tak proč nepřidat i tohle,“ napila jsem se vody. Byla příjemně studená, akorát do letního dne.

„Dáte si kávu?“ zeptal se.

„Raději bych šla rovnou k věci. Dáte mi ty vykládací karty?“

„Máte kde bydlet?“ zeptal se. Když jsem nechápavě pokrčila ramena, pokračoval:

„Moje babička mi nechala přesné pokyny. Bude trvat pár dní, než vám její karty předám.“

„Ne, nemám ubytování,“ odpověděla jsem. Vypadá to, že tenhle výlet bude delší, než jsem čekala.

„Můžete zůstat tady. Nad kavárnou mám volný pokoj. Stejně vám podmínky dědictví řeknu až zítra.“

* Jeju nebo v české transkripci Čedžu (korejsky 제주도) je jihokorejský ostrov ležící asi 85 km jižně od Korejského poloostrova. Tvoří spolu s menšími okolními ostrovy stejnojmennou provincii. Jeju je největším korejským ostrovem, a navíc jedinou částí korejského území, která se už nalézá v subtropickém podnebí. Díky tomu je zdejší krajina jiná než na pevnině.

NARI, JULY 2025

The room was small but nice. Of course, there was a poster from a drama on the wall. This time it was from a newer one called *A Time Called You**. I dropped gently onto the bed.

A long week was ahead of me.

The loud sound of the church bell woke me up. The bell rang to mark noon. I was so startled! It felt like my heart jumped out of my chest. It was time to eat and get some energy.

My mum had asked me to take care of the inheritance, and she said there would be some kind of condition. I was nervous because I didn't know the details.

I decided to eat outside. The air smelled like the countryside. It was summer, and a nice wind was blowing from the hills. The mountains felt different from the island where I grew up or from Seoul. Here, it looked like time had stopped twenty years ago.

I looked around to see if there was a restaurant nearby, but nothing was in sight. Luckily, the church across from the café was easy to see, so I wasn't afraid to walk further into town.

There weren't many people on the street, and they all looked calm and in no hurry. I wasn't used to that. After a short walk, I turned into a side street and saw a small bistro.

* **A Time Called You** (Korean: 너의 시간) is a South Korean mystery romance drama from 2023. It was written by Choi Hyo Bi and directed by Kim Jin Won. The main roles were played by Ahn Hyo Seop, Jeon Yeo Been, and Kang Hoon. It is based on the Taiwanese drama *Someday or One Day*. It was released on Netflix on 8 September 2023.

NARI, ČERVENEC 2025

Pokoj byl malý, ale pěkný. Samozřejmě na zdi visel plakát z nějakého seriálu. Tentokrát z novějšího s názvem *Čas volá tvé jméno**. Lehce jsem se svalila na postel.

Čekal mě dlouhý týden.

Probudil mě až hlasitý zvon z kostela, který oznamoval poledne. Lekla jsem se tak, že mi málem vyskočilo srdce z hrudi. Byl čas najíst se a nabrat sílu.

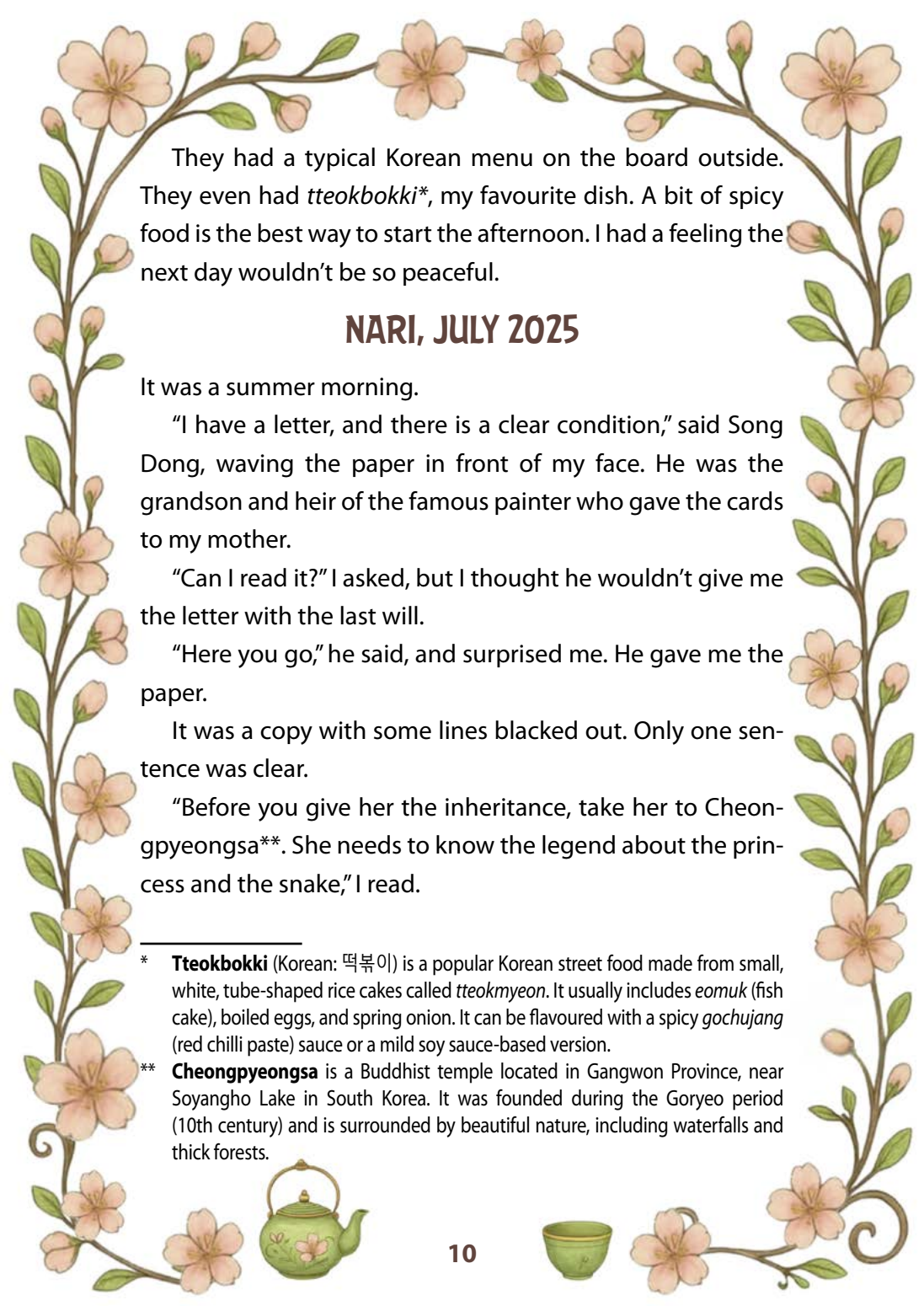
Máma mě pověřila, abych převzala dědictví, a říkala, že budu muset splnit nějakou podmínku. Byla jsem nervózní, protože jsem neznala podrobnosti.

Rozhodla jsem se najíst někde venku. Vzduch voněl jako na vesnici. Bylo léto a z kopců foukal příjemný vítr. V horách je to jiné než na ostrově, kde jsem vyrostla, nebo v Soulu. Tady to vypadalo, jako by se čas zastavil před dvaceti lety.

Rozhlédla jsem se, jestli někde neuvidím restauraci, ale nic nebylo na dohled. Kostel naproti kavárně byl naštěstí tak výrazný, že jsem se nebála vydat se dál do města.

Na ulici moc lidí nebylo a všichni vypadali klidněji a nikam nespěchali, na to jsem nebyla zvyklá. Po chvíli chůze jsem zahнула do vedlejší ulice a uviděla malé bistro.

* **A Time Called You** (korejsky: 너의 시간) je jihokorejský mysteriózní romantický televizní seriál z roku 2023, který napsala Choi Hyo Bi, režíroval ho Kim Jin Won a v hlavních rolích se objevili Ahn Hyo Seop, Jeon Yeo Been a Kang Hoon. Na motivy tchajwanského televizního seriálu *Someday or One Day*. Na Netflixu vyšel 8. září 2023.

They had a typical Korean menu on the board outside. They even had *tteokbokki**, my favourite dish. A bit of spicy food is the best way to start the afternoon. I had a feeling the next day wouldn't be so peaceful.

NARI, JULY 2025

It was a summer morning.

"I have a letter, and there is a clear condition," said Song Dong, waving the paper in front of my face. He was the grandson and heir of the famous painter who gave the cards to my mother.

"Can I read it?" I asked, but I thought he wouldn't give me the letter with the last will.

"Here you go," he said, and surprised me. He gave me the paper.

It was a copy with some lines blacked out. Only one sentence was clear.

"Before you give her the inheritance, take her to Cheongpyeongsa**. She needs to know the legend about the princess and the snake," I read.

* **Tteokbokki** (Korean: 떡볶이) is a popular Korean street food made from small, white, tube-shaped rice cakes called *tteokmyeon*. It usually includes *eomuk* (fish cake), boiled eggs, and spring onion. It can be flavoured with a spicy *gochujang* (red chilli paste) sauce or a mild soy sauce-based version.

** **Cheongpyeongsa** is a Buddhist temple located in Gangwon Province, near Soyangho Lake in South Korea. It was founded during the Goryeo period (10th century) and is surrounded by beautiful nature, including waterfalls and thick forests.

Na tabuli venku měli klasickou korejskou nabídku. Měli i *tteokbokki*,* moje oblíbené jídlo. Trocha pálivého jídla je ten nejlepší začátek odpoledne. Tušila jsem, že další den už tak klidný nebude.

NARI, ČERVENEC 2025

Bylo letní ráno.

„Mám tady dopis a v něm je jasná podmínka,“ mával mi papírem před obličejem Song Dong. Byl to vnuk a dědic slavné malířky, která matce odkázala své karty.

„Můžu si to přečíst?“ zeptala jsem se, ale čekala jsem, že mi dopis s poslední vůlí do rukou nepůjčí.

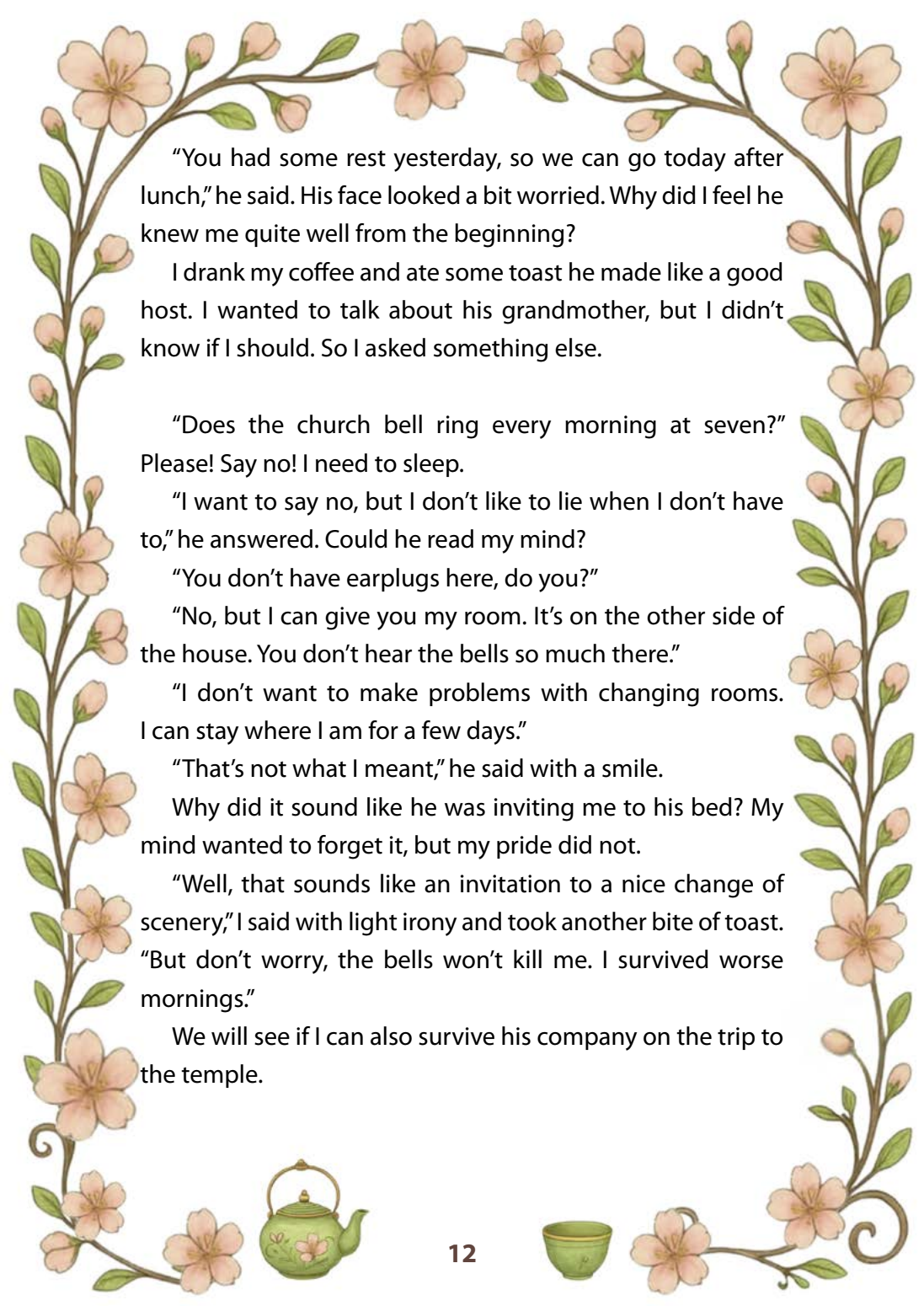
„Prosím,“ překvapil mě a podal mi papír.

Byla to kopie se začerněnými řádky. Čitelná byla jen jedna věta.

„Než jí dědictví předáš, vezmi ji do chrámu Cheongpyeongsa.** Potřebuje znát legendu o princezně a hadovi,“ četla jsem.

* **Tteokbokki** (korejsky: 떡볶이) je oblíbené pouliční korejské jídlo, vyrobené z malých, bílých, válečkovitých rýžových koláčků nazývaných *tteokmyeon*. Přidávají se do něj *eomuk* (rybí koláč), vařená vejce a jarní cibulka. Může být ochucena buď pikantní chilli omáčkou *gochujang*, nebo nepálivou omáčkou na bázi sójové omáčky.

** **Cheongpyeongsa** je buddhistický chrám nacházející se v provincii Gangwon, poblíž jezera Soyangho v Jižní Koreji. Byl založen během období Goryeo (v 10. století) a je obklopen krásnou přírodou, včetně vodopádů a hustých lesů.

"You had some rest yesterday, so we can go today after lunch," he said. His face looked a bit worried. Why did I feel he knew me quite well from the beginning?

I drank my coffee and ate some toast he made like a good host. I wanted to talk about his grandmother, but I didn't know if I should. So I asked something else.

"Does the church bell ring every morning at seven?" Please! Say no! I need to sleep.

"I want to say no, but I don't like to lie when I don't have to," he answered. Could he read my mind?

"You don't have earplugs here, do you?"

"No, but I can give you my room. It's on the other side of the house. You don't hear the bells so much there."

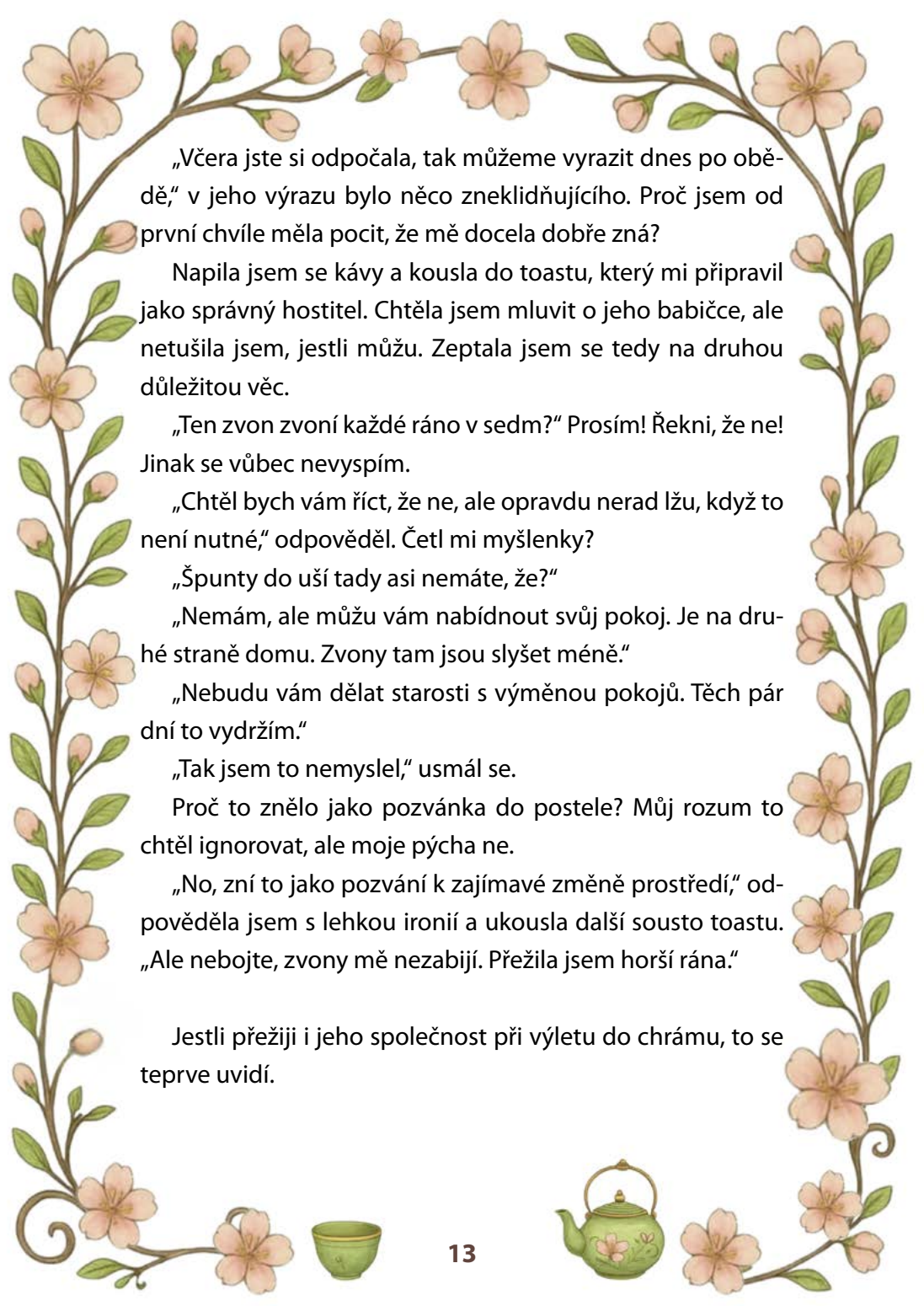
"I don't want to make problems with changing rooms. I can stay where I am for a few days."

"That's not what I meant," he said with a smile.

Why did it sound like he was inviting me to his bed? My mind wanted to forget it, but my pride did not.

"Well, that sounds like an invitation to a nice change of scenery," I said with light irony and took another bite of toast. "But don't worry, the bells won't kill me. I survived worse mornings."

We will see if I can also survive his company on the trip to the temple.

„Včera jste si odpočala, tak můžeme vyrazit dnes po obědě,“ v jeho výrazu bylo něco zneklidňujícího. Proč jsem od první chvíle měla pocit, že mě docela dobře zná?

Napila jsem se kávy a kousla do toastu, který mi připravil jako správný hostitel. Chtěla jsem mluvit o jeho babičce, ale netušila jsem, jestli můžu. Zeptala jsem se tedy na druhou důležitou věc.

„Ten zvon zvoní každé ráno v sedm?“ Prosím! Řekni, že ne! Jinak se vůbec nevyspím.

„Chtěl bych vám říct, že ne, ale opravdu nerad lžu, když to není nutné,“ odpověděl. Četl mi myšlenky?

„Špunty do uší tady asi nemáte, že?“

„Nemám, ale můžu vám nabídnout svůj pokoj. Je na druhé straně domu. Zvony tam jsou slyšet méně.“

„Nebudu vám dělat starosti s výměnou pokojů. Těch pár dní to vydržím.“

„Tak jsem to nemyslel,“ usmál se.

Proč to znělo jako pozvánka do postele? Můj rozum chtěl ignorovat, ale moje pýcha ne.

„No, zní to jako pozvání k zajímavé změně prostředí,“ odpověděla jsem s lehkou ironií a ukousla další sousto toastu. „Ale nebojte, zvony mě nezabijí. Přežila jsem horší rána.“

Jestli přežiji i jeho společnost při výletu do chrámu, to se teprve uvidí.

DONG, JULY 2025

🔊 02

When she put down the cup, she looked at him for a moment. Maybe she was thinking about what she really thought of me. Then suddenly, her expression changed. She held her stomach.

“What is it?” I asked.

“Nothing,” she answered quickly. Then she froze. “Or... damn. Cramps.”

She turned pale. It was clear this wasn't just normal pain.

“What was in that toast?” she mumbled. “Something I can't eat, again” she answered herself, bending over.

“Do you have an allergy?” I asked and stood up.

“Yes. I know exactly what will happen now. Soon I won't be able to stand.”

DONG, ČERVENEC 2025

Když odložila hrnek, chvíli se na něj dívala. Možná přemýšlela, co si o mně vlastně myslí. Pak najednou změnila výraz. Chytila se za břicho.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Nic,“ odpověděla rychle. Pak ztuhla. „Nebo... sakra. Křeče.“

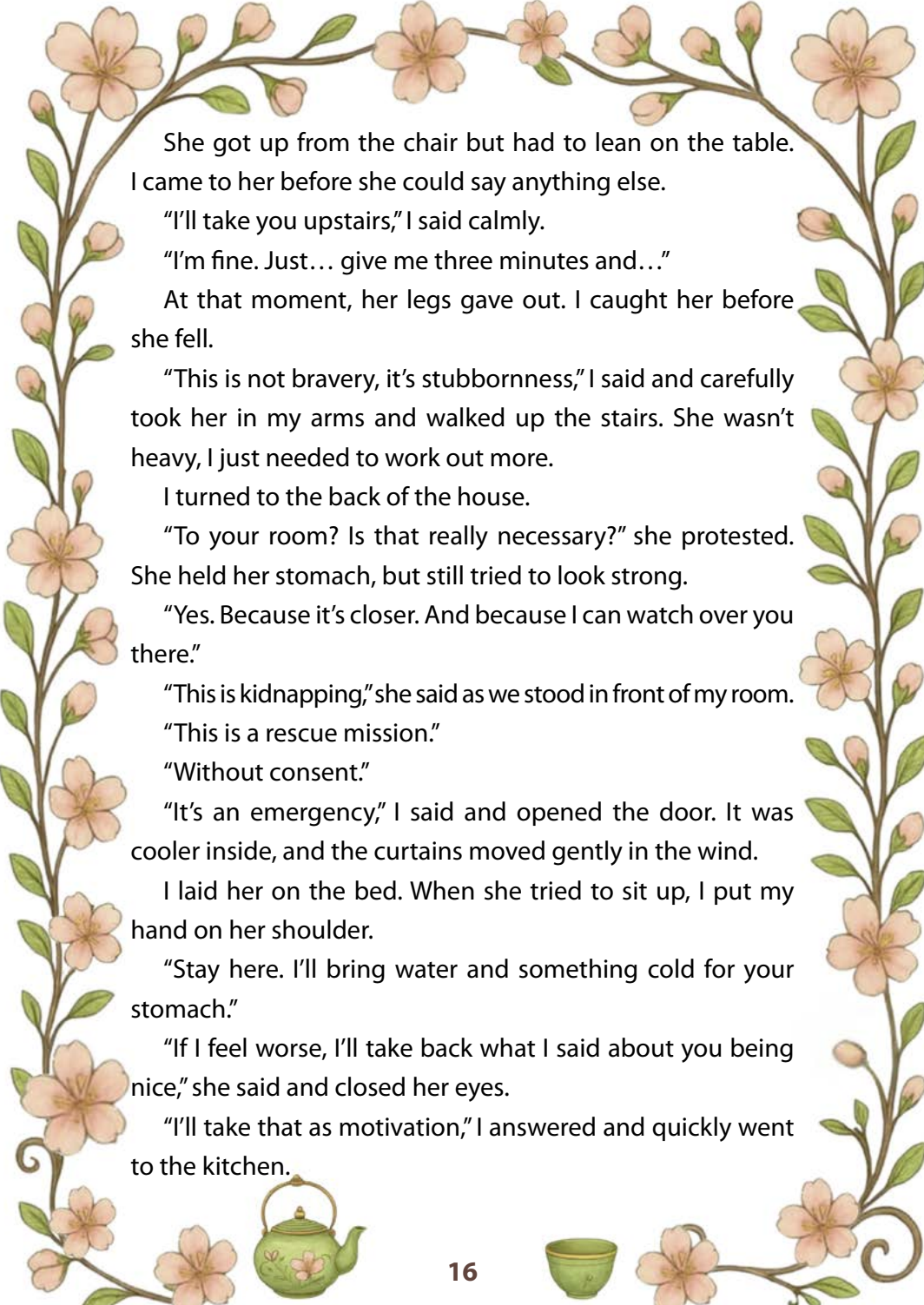
Zbledla. Bylo vidět, že to není jen běžná bolest.

„Co bylo v tom toustu?“ zamumlala. „Zase něco, co nemůžu,“ odpověděla si v předklonu.

„Máte alergii?“ zeptal jsem se a vstal.

„Jo. Víím přesně, co teď bude. Za chvíli se nepostavím.“

She got up from the chair but had to lean on the table.
I came to her before she could say anything else.

"I'll take you upstairs," I said calmly.

"I'm fine. Just... give me three minutes and..."

At that moment, her legs gave out. I caught her before she fell.

"This is not bravery, it's stubbornness," I said and carefully took her in my arms and walked up the stairs. She wasn't heavy, I just needed to work out more.

I turned to the back of the house.

"To your room? Is that really necessary?" she protested. She held her stomach, but still tried to look strong.

"Yes. Because it's closer. And because I can watch over you there."

"This is kidnapping," she said as we stood in front of my room.

"This is a rescue mission."

"Without consent."

"It's an emergency," I said and opened the door. It was cooler inside, and the curtains moved gently in the wind.

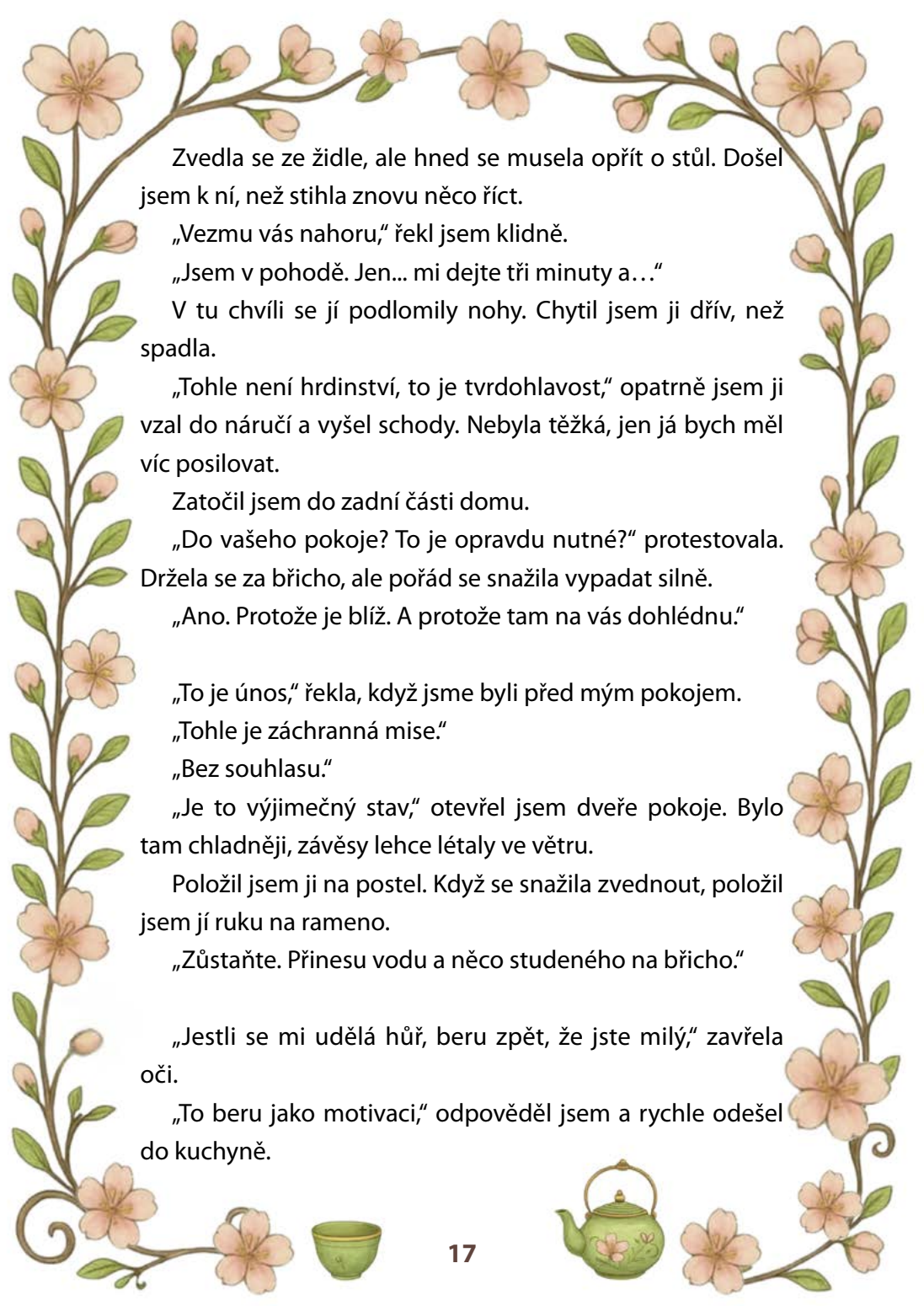
I laid her on the bed. When she tried to sit up, I put my hand on her shoulder.

"Stay here. I'll bring water and something cold for your stomach."

"If I feel worse, I'll take back what I said about you being nice," she said and closed her eyes.

"I'll take that as motivation," I answered and quickly went to the kitchen.

Zvedla se ze židle, ale hned se musela opřít o stůl. Došel jsem k ní, než stihla znovu něco říct.

„Vezmu vás nahoru,“ řekl jsem klidně.

„Jsem v pohodě. Jen... mi dejte tři minuty a...“

V tu chvíli se jí podlomily nohy. Chytil jsem ji dřív, než spadla.

„Tohle není hrdinství, to je tvrdohlavost,“ opatrně jsem ji vzal do náručí a vyšel schody. Nebyla těžká, jen já bych měl víc posilovat.

Zatočil jsem do zadní části domu.

„Do vašeho pokoje? To je opravdu nutné?“ protestovala. Držela se za břicho, ale pořád se snažila vypadat silně.

„Ano. Protože je blíž. A protože tam na vás dohlédnu.“

„To je únos,“ řekla, když jsme byli před mým pokojem.

„Tohle je záchranná mise.“

„Bez souhlasu.“

„Je to výjimečný stav,“ otevřel jsem dveře pokoje. Bylo tam chladněji, závěsy lehce létaly ve větru.

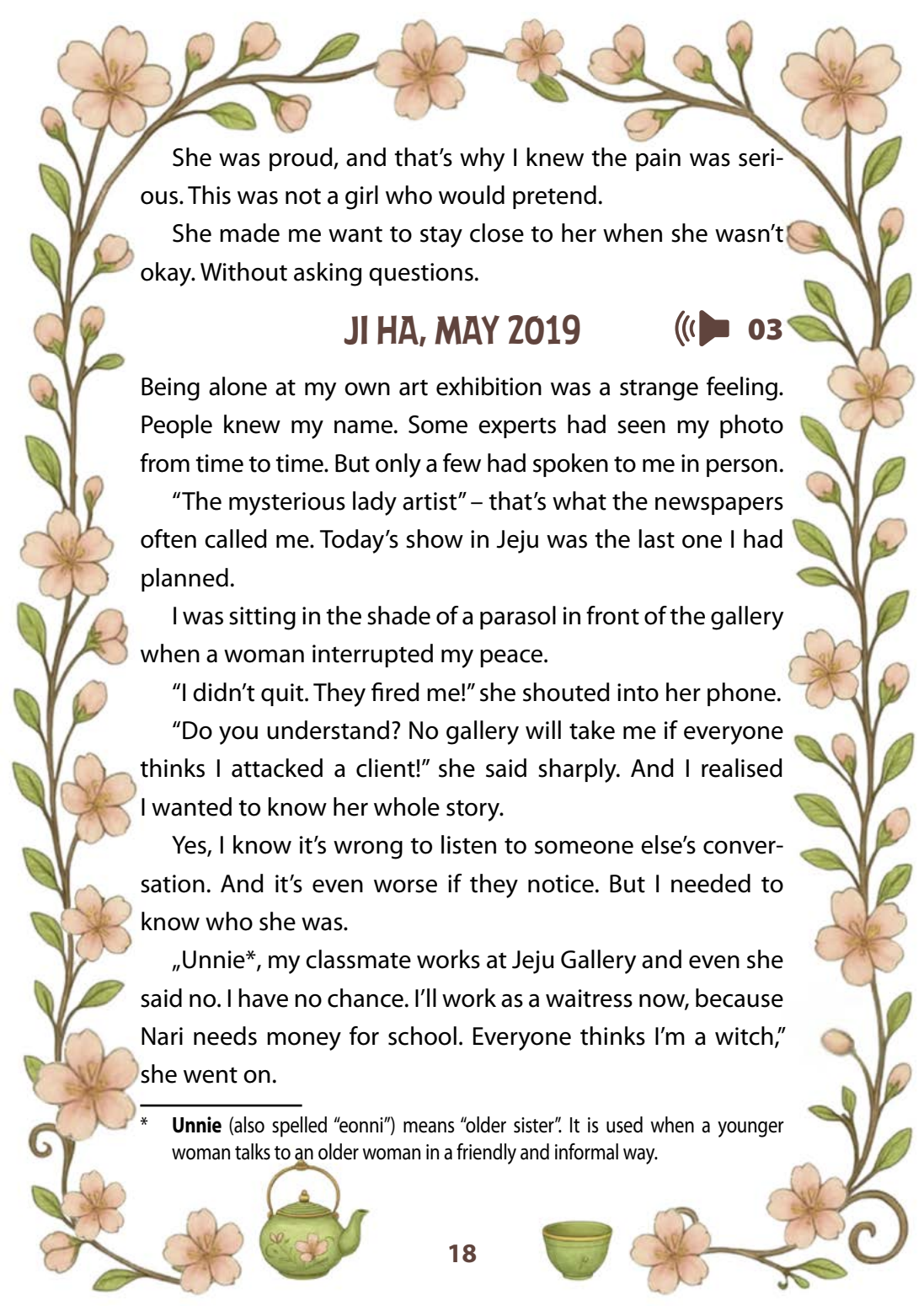
Položil jsem ji na postel. Když se snažila zvednout, položil jsem jí ruku na rameno.

„Zůstaňte. Přinesu vodu a něco studeného na břicho.“

„Jestli se mi udělá hůř, beru zpět, že jste milý,“ zavřela oči.

„To beru jako motivaci,“ odpověděl jsem a rychle odešel do kuchyně.

She was proud, and that's why I knew the pain was serious. This was not a girl who would pretend.

She made me want to stay close to her when she wasn't okay. Without asking questions.

JI HA, MAY 2019

🔊 03

Being alone at my own art exhibition was a strange feeling. People knew my name. Some experts had seen my photo from time to time. But only a few had spoken to me in person.

"The mysterious lady artist" – that's what the newspapers often called me. Today's show in Jeju was the last one I had planned.

I was sitting in the shade of a parasol in front of the gallery when a woman interrupted my peace.

"I didn't quit. They fired me!" she shouted into her phone.

"Do you understand? No gallery will take me if everyone thinks I attacked a client!" she said sharply. And I realised I wanted to know her whole story.

Yes, I know it's wrong to listen to someone else's conversation. And it's even worse if they notice. But I needed to know who she was.

„Unnie*, my classmate works at Jeju Gallery and even she said no. I have no chance. I'll work as a waitress now, because Nari needs money for school. Everyone thinks I'm a witch," she went on.

* **Unnie** (also spelled "eonni") means "older sister". It is used when a younger woman talks to an older woman in a friendly and informal way.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Knihovník a malířka času A2/B1.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.